

relsen af den Pengehjælp, som de statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser giver Medlemmerne Adgang til at sikre sig" o. s. v. Dette udtalte Ministeren den 30. November 1922, og hvordan er Forholdet nu? Er Prisniveauet blevet lavere? Aldeles ikke! Prisniveauet er tværtimod blevet højere! Man har ikke fuldstændigt Materiale til at sammenligne Priserne netop den 30. November med Priserne i Dag, men vi ved, at Engros-Pristallet den 1. December var 182 og den 1. April 202, og vi ved endvidere, at i dette Øjeblik er en Række af de allernødvendigste Livsfornödenheder steget i Pris, saaledes Sukker, Kaffe, Te, Sago, Margarine, Kød, Kartoffler, Kul, Koks, Sæbe. I Henhold til den Udvikling, der saaledes har fundet Sted, maa Forholdet rent saglig set altsaa være det, at Ministerens Begrundelse af hans Lovforslag gælder i forøget Grad i Dag.

Men foruden den Ændring, som Flertalspartierne med Ministerens Tilslutning har foreslaaet paa dette Omraade, nemlig at Maksimalsatserne nedsættes fra 4 Kr. til 3 Kr. 50 Ø. og fra 3 Kr. 50 Ø. til 3 Kr., er der ved Ændringsforslag Nr. 1 fra Flertalspartiernes Side og med Ministerens Tilslutning fremført en anden Sag, nemlig Spørgsmaalet om en Omordning af Kontrollkort-Systemet. Naar man nu erindrer, at dette Kontrollkortsystem, som indførtes ved Arbejdsløshedsloven af 22. December 1921, var et Led i hele det Forlig, der sluttedes mellem alle Partier om denne Lovgivning, og hvorved de enkelte Partier frafaldt Særkrav for at opnaa det for Samfundet heldige, at denne store sociale Lov tiltraadtes af hele Rigsdagen, da betænker jeg mig ikke paa at sige, at den Maade, hvorpaa man nu halvandet Aar efter fra Flertallets Side piller et enkelt Led af dette Forlig ud for at trumfe en anden Ordning igennem, ikke kan siges at være loyal. Det er nemlig ikke saaledes, at man, da dette Lovforslag gik i Udvalg, kom og sagde, at man ønskede en Forhandling om dette Spørgsmaal med samtlige Partier, nej, Flertalspartierne nævnte slet ikke denne Sag. Da det nu var mig bekendt, at den nuværende Kontrollkort-Ordning paa mange Punkter ikke havde fungeret tilfredsstillende i den Tid, der var gaaet, anmodede jeg i Udvalget om, at der maatte blive rettet en Forespørgsel til Indenrigsministeriet om, hvorledes dette saa paa Kortsystemets Virkninger i Praksis. Forespørgselen blev afsendt lige før Jul, og Svaret forelaa lige efter Jul, men dette Svar gav ikke Anledning til, at man fra

Flertalspartiernes Side i mindste Maade tog dette Spørgsmaal op til Drøftelse. Først 21 $\frac{1}{2}$ Maaned senere, lige før Paaske, stiller Flertallet disse Ændringsforslag. De kom først til Behandling i Udvalget den 9. April, og det skete ikke paa den Maade, at Flertallet erklærede sig rede til en reel Forhandling derom, men Ændringsforslagene kom som dem, der *skulde* gennemføres under alle Omstændigheder. Dette er ingen loyal Fremgangsmaade overfor de Partier, man har sluttet en Overenskomst med om denne Sag; en saadan Fremgangsmaade gør alt Samarbejde mellem Partierne utrygt. Vi fra vor Side er ganske klare over, at de nugældende Kortregler ikke har virket tilfredsstillende, og jeg vil tro, at en af Grundene i høj Grad maa søges hos Indenrigsministeren selv. Den højtærede Minister har nemlig ikke, siden disse Regler blev vedtaget, vist nogen Art af Interesse for deres Gennemførelse i Praksis. Naar man erindrer, hvorledes Ministeren under Behandlingen af Arbejdsløshedsloven lagde saa uhyre Vægt paa disse Kontrollkort, maa det forekomme ejendommeligt at se meddelt Oplysninger om, at der den 24. Juli i Fjor er rettet en Henstilling fra Arbejdsdirektøren til den højtærede Indenrigsminister om at anmode Justitsministeriet om at foranledige, at Politimyndighederne udenfor Hovedstaden gennem Bekendtgørelse i Dagspressen og paa anden Maade paa-mindede Arbejdsgiverne saavel i By som paa Land om de dem paalagte Forpligtelser under Henvisning til de Bødestrafte, som findes i Loven. Saa vidt mig bekendt har Indenrigsministeren aldeles ikke fulgt denne Henstilling, jeg har ikke set nogen saadan Bekendtgørelse fra Justitsministeriets Side.

Senere, den 16. December f. A., har Arbejdsdirektøren henvendt sig til Indenrigsministeren og henstillet, at det gennem ministeriel Bekendtgørelse indskærpedes Arbejdsgiverne, at de prompte opfyldte den nævnte Anmeldelsespligt, uden at der i den Henseende er gjort noget. Jeg henstiller til Venstrepresen, som ofte taler om manglende Kontrol paa dette Omraade, at meddele Befolkningen deres egen Ministers Indsats paa dette Punkt. Men selv om Ministeren altsaa har været forsømmelig, vil vi fra vor Side gerne tro, at den nuværende Ordning alligevel er utilfredsstillende. Derfor vil vi gerne arbejde med paa at naa hen til en anden Ordning, men jeg betragter det som afgjort, at den Ordning, Flertalspartierne foreslaar, ogsaa vil vise sig at være utilfredsstillende, i hvert